

Hoofdstuk 1

Jeremy

‘Wow, man! Dat klinkt best serieus. Wat ga je nu doen?’ vraagt Max, mijn beste vriend sinds de basisschool, met gefronst voorhoofd, terwijl hij op de rugleuning van onze bank zit. Hij leest het laatste bericht van die Katherine uit New York nog eens op mijn laptop, omdat de batterij van mijn telefoon leeg is en nu aan de lader ligt. Max weet natuurlijk al lang dat meisjes van haar school me voortdurend schrijven en om beurten vriendschapsverzoeken sturen. Hij hielp me hun e-mails ongezien in de map Overigen te laten verdwijnen, zodat ik me er niet meer zo aan erger. Over haar een-na-laatste e-mail, die toch weer in mijn mailbox zat, heb ik hem nog niet verteld, want op dat moment leek het me niet belangrijk. Ik had tenslotte andere dingen aan mijn hoofd, zoals het eind van mijn speelseizoen vanwege mijn ontwrichte schouder, en vooral de situatie bij Julia thuis.

Maar ik schrok van het laatste bericht van Katherine en ik begon er serieus aan te twijfelen dat het een suf kind is dat wanhopig probeert een ouder vriendje in de wacht te slepen. In haar e-mail benadrukte ze dat ze belangrijke informatie over mijn familie voor me heeft. Ze wil zelfs naar Massachusetts komen om me die persoonlijk te vertellen.

‘Ik heb geen idee, Max,’ zeg ik hoofdschuddend. Omdat onze vriendschap tot mijn ongeluk een beetje gespannen was – ik had iets voor hem verzwegen en hij had terecht het gevoel dat hij om de tuin was geleid – heb ik hem vanmiddag meteen gebeld en gevraagd te komen zodat ik hem over Katherine kan vertellen. Ik kan hem natuurlijk nog steeds niet uit de doeken doen wat me de

afgelopen weken bezighield, want voor het grootste gedeelte gaat dat niet over mij, maar over dingen die ik met Julia heb beleefd, en ik heb niet het recht om haar verhaal zonder haar medeweten met iemand anders te delen. Ik ben blij dat ze me eindelijk vertrouwt. Ik wil haar vertrouwen absoluut niet op het spel zetten door er achter haar rug om over te vertellen, want daardoor kan ik haar verliezen.

‘Vertel je het aan je vader?’

‘Geen idee!’ Geïrriteerd omdat ik steeds weinig originele antwoorden geef, wrijf ik over de rug van mijn neus.

Ondertussen hoop ik vurig dat Katherines bericht een lokmiddel was om mij ertoe te brengen haar toch te bellen. Maar omdat ik dit meisje nog nooit heb gezien, is de kans daarop minimaal.

Wat bedoelt ze met ‘familie’? Gaat het om mijn vader? Heeft hij een verleden waar hij me nooit iets over heeft verteld? Bijvoorbeeld in de vorm van een vijftienjarige dochter die besloten heeft haar vader op te zoeken?

Ik kan het mijn vader natuurlijk vragen, maar daardoor zou ik er de aandacht op vestigen, en ik weet niet zeker of ik dat wil. Ik wil hem absoluut geen pijn doen nadat hij na het drama met mijn biologische moeder, die ons vlak na mijn geboorte verliet, bij Claire zijn geluk vond.

Of – en daar ben ik het bangst voor – heeft dit onbekende meisje misschien iets met mijn moeder te maken? Deze gedachte roept nog veel meer vragen op die me al uren kwellen en dat maakt me nog rustelozer.

Sinds gisterennacht heb ik niets meer van Julia gezien of gehoord. In haar brief schreef ze me dat ze Grace in het ziekenhuis ging bezoeken en dat ze daarna thuis wat spullen wilde gaan ophalen. Mijn maag draait om als ik eraan denk dat ze in haar eentje naar haar ouders gaat. Ze hebben hun dochter letterlijk het huis uitgewooid en dreigden mij aan te klagen voor een poging tot verkrachting. Toch kan ik moeilijk voor het ziekenhuis op de loer gaan liggen om haar tegen te houden. Maar hoe later het wordt,

hoe onrustiger ik me voel. Het kan natuurlijk zijn dat ze nog steeds bij Grace is. Ik weet zeker dat die twee veel te bespreken hebben, en Grace heeft haar beste vriendin waarschijnlijk meer nodig dan ooit. En omgekeerd is het precies zo.

Maar mijn gevoel zegt me dat er iets niet klopt. Daar komt nog bij dat die stomme telefoon er zo lang over doet om zich na de totale black-out weer op te laden.

Als mijn telefoon eindelijk trilt, val ik bijna van de bank en ik spring naar het stopcontact om het bericht te lezen dat ze me twintig minuten geleden al heeft gestuurd. Klote accu!

Jeremy? is alles wat er staat, maar het is genoeg om mijn hart te laten bonzen. Denkt ze dat ik al slaap en weet ze niet of ze me wakker mag maken – of is haar misschien iets overkomen? Heeft ze niet gebeld omdat ze niet hardop kon praten?

‘Wat is er met je, man? Je wordt helemaal bleek. Is er ergens brand?’ vraagt Max verbaasd. Ik werp hem alleen een jachtige blik toe, trek het snoer uit het apparaat en schrijf Jules terug. Ik kan er later nog over nadenken hoe ik Max mijn gedrag moet uitleggen.

Waar ben je?

Vloekend van ongeduld laat ik me op de bank vallen.

‘Wil je me misschien vertellen wat er aan de hand is?’

‘Geen idee! Daar probeer ik nu achter te komen.’

‘Heeft Julia hulp nodig?’ Mijn hoofd schiet omhoog, ik heb mijn telefoon nog steeds vast, dan voel ik het als hij gaat trillen.

‘Hoe weet jij...?’ Hij trekt zijn wenkbrauwen op en knikt met zijn hoofd in de richting van mijn display.

‘Ik kan lezen. En geloof het of niet, ik besta al langer dan vandaag. Denk je dat ik niet in de gaten had dat je me al maanden vragen over haar en haar familie stelt? Je zit over haar in. Ik weet alleen nog niet waarom.’

Ik ben bijna zover om alles eruit te gooien wat me de laatste tijd zo bezighoudt, schud ik met tegenzin mijn hoofd. ‘Ik kan er nu echt niks over zeggen, oké? Sorry! Ik snap het als je weg wilt.’

‘Maak je een grapje? Ik ga helemaal nergens heen. Je kijkt alsof je een geest hebt gezien.’ Ik knik dankbaar, dan vliegen mijn vingers weer over de toetsen omdat ik snel antwoord wil.

Alles oké?

‘Houd op met die stomme sms’jes. Ik ga nu bellen.’ Haar telefoon blijft maar overgaan.

‘Misschien moet ik haar gaan zoeken.’

‘Zal ik helpen?’ biedt Max aan. Maar uiteindelijk trilt mijn telefoon even om aan te geven dat Jules opneemt.

‘Hallo?’ Haar stem trilt, klinkt gebroken en dof. Mijn maag krimpt ineen als ik weer van de bank omhoogkom.

‘Julia?’

‘Sorry, ik wist niet waar ik anders heen moest...’ stamelt ze.

‘Wat is er gebeurd?’

‘Ik denk dat ik iets gebroken heb.’

Wat een shitsooi! Ze moet dus naar huis zijn gegaan. Ik kook van woede, maar probeer mezelf te beheersen. Tegelijkertijd hoor ik haar klappertanden en de wind in de telefoon fluiten. In elk geval krijg ik niet de indruk dat ze nu nog bij haar ouders is.

‘Waar ben je nu? Ik kom je halen.’

‘Buiten in jullie tuin. Ik voel me heel duizelig.’

Is ze hier? Ik kijk eerst naar Max, die me verbouwereerd en radeloos aankijkt, vervolgens kijk ik naar de terrasdeur.

‘Ik kom eraan,’ hijg ik en leg op. Met bonzend hart gooi ik mijn telefoon op de bank en ik sprint naar het terras. Ik trek snel de deuren open en ren de tuin in. Op het licht dat de woonkamer uitstroomt na is het hier pikdonker, waardoor het moeilijker is om Jules te vinden. Hard genoeg zodat zij het kan horen, zacht genoeg om niemand anders op te schrikken roep ik haar, maar ik krijg geen antwoord. Opeens hoor ik een paar meter van me vandaan een doffe dreun die me doet beven. Ik loop de hoek om en mijn ergste vrees blijkt waar te zijn als ik Julia bewusteloos in het gras zie liggen. Bij de aanblik van haar slappe lichaam en haar hoofd dat maar een paar centimeter van de muur, maar toch voor

het grootste gedeelte op het vuile pad ligt, zakt de moed me in de schoenen.

‘Kom op!’ maan ik mezelf aan en laat me naast haar op de grond vallen. Voorzichtig til ik haar hoofd een beetje op om te kunnen horen of ze ademt. Mijn hart ontspant zich pas een beetje als een zacht geluid uit haar mond tot mijn oor doordringt.

‘Julia! Hoor je me? Word wakker, alsjeblieft!’ smee ik, terwijl ik het warrige haar nerveus uit haar gezicht strijk. Achter me duikt Max op, met zijn vuist voor zijn mond en een gekwelde uitdrukking in zijn ogen. Ze zal het verschrikkelijk vinden dat hij haar in deze toestand heeft gezien, maar ik neem hem niet kwalijk dat hij me achterna is gekomen. Ik had hetzelfde gedaan. Hij is nu weer rustig en hurkt naast me in het gras.

‘Weet je hoe erg ze gewond is?’ wil hij weten. Geïrriteerd over mezelf, dat ik op dit moment te ontdaan ben om de rust te bewaren die ik nodig heb, schud ik mijn hoofd.

‘Ze zei dat er iets is gebroken. Maar ik weet niet wat.’ Het kan van alles zijn, daarom kan ik niet riskeren het door een verkeerde beweging nog erger te maken.

‘Je moet me helpen haar zo veel mogelijk liggend naar de kamer te dragen! En beloof me dat je het niemand vertelt, oké?’

‘Jer...’ begint hij te protesteren, stomverbaasd dat ik niets heb verteld over haar letsel nu ook hij Julia’s geheim kent.

‘Max, alsjeblieft! Nu niet!’ Vol ongelooft en verbijsterd kijkt hij me aan. Uiteindelijk knikt hij, en samen schuiven we onze armen onder Jules’ slappe lichaam. Op mijn commando tillen we haar van de grond. We dragen haar via de terrasdeur naar de woonkamer, waar ik gespannen de ruimte afzoek naar een geschikte plek om haar neer te leggen. Om onderzocht te kunnen worden moet ze op een harde ondergrond liggen. Max reageert sneller dan ik en stevent op de keukentafel af. Hij legt haar benen erop en haalt alle rommel van tafel. Vervolgens leg ik haar bovenlichaam en haar hoofd op tafel.

Bij de aanblik van haar gehavende, gracieuze lichaam, de vlakke,

maar snellere ademhaling, de blauwe, gebarsten lippen en de kleine snee aan de zijkant van haar kin draai ik in paniek van haar weg. Ik ben zo woest en tegelijkertijd voel ik me totaal hulpeloos. Ik had haar niet naar die monsters mogen laten gaan. Als ik gewoon eerder was opgestaan, dan had ik haar naar Grace gebracht en was ik buiten blijven wachten om samen haar spullen op te halen. Na de escalatie die ik gisteren bij haar thuis meemaakte, had ik moeten zien aankomen hoe het zou aflopen als ze weer naar huis zou gaan.

Max is degene die het hoofd koel houdt. Hij legt een hand op mijn schouder. ‘Jer! Je moet het je vader vertellen. Hij moet haar onderzoeken.’

Hij heeft gelijk. Ze heeft onmiddellijk een arts nodig. Ook al haat ze me er later om dat ik er anderen bij heb betrokken, het risico dat ze inwendige bloedingen of andere zware verwondingen heeft, is te groot. Na een laatste blik op Jules haast ik me de trap op, terwijl ik mijn vader al roep. Als ik bij de slaapkamer kom, doet hij de deur open en loopt hij me bezorgd tegemoet.

‘Wat is er gebeurd?’

‘Julia! Ze is gewond. Je moet haar helpen. Alsjeblieft,’ zeg ik hortend, en ik voel me een onmondig kind dat zonder zijn ouders totaal hulpeloos is.

Claire verschijnt achter mijn vader en bindt haar ochtendjas dicht als ik me al omdraai en van de trap naar beneden spring.

‘Claire, wil je mijn koffer brengen?’ Pap komt bij ons staan bij de keukentafel. Ook hij pakt als eerste Jules’ pols. Hij trekt haar oogleden met zijn duimen omhoog om de pupillen te kunnen bekijken. Hij doet haar trui en shirt omhoog om haar hartslag te kunnen beluisteren. Bij de aanblik van de vele hematomen op haar bovenlichaam worden zijn ogen groot.

‘Wat is er gebeurd?’, vraagt hij gechoqueerd, en hij schuift de mouwen van haar trui naar boven om nog meer bloeduitstortingen op haar armen te ontdekken. Max vertrekt zijn gezicht. Hij kijkt me ontsteld en vragend aan en voor het eerst word ik me er

goed van bewust dat ik nooit had mogen zwijgen, maar meteen iets had moeten doen.

‘Wat zie ik nu?!’, roept Claire ontdaan, terwijl ze paps koffer naast Julia’s benen openklapt. Geschokt dat ze zo is toegetakeld, gooi ik mijn hoofd in mijn nek en druk ik mijn handpalmen tegen mijn gesloten ogen.

‘Wist jij daarvan?’ Paps stem klinkt zakelijk, maar de gefrustreerde, teleurgestelde ondertoon is onmiskenbaar. Ik knik beschaamd, waarna hij zijn aandacht weer op Jules richt.

‘Kleine bloeding in het gebied van de zevende en achtste rib.’ Hij legt zijn handen op de plek en betast die. ‘Crepitatie. De ribben zijn duidelijk gebroken.’

Het enorme gekraak van haar botten doet mijn maag omdraaien. Ik begraaf mijn hoofd in mijn handen zodat ik het geluid niet meer hoef te horen. Maar weglopen kan ik ook niet.

‘Max, misschien is het beter dat jullie boven wachten,’ stelt Claire voor, want ze weet dat dit meisje veel voor mij betekent.

‘Nee! Ik blijf hier!’

‘Blauwe lippen,’ onderbreekt mijn vader me.

Claire tilt Julia’s hand op en inspecteert die. ‘De vingers ook. Zuurstofgebrek?’

‘De long zou beschadigd kunnen zijn.’

‘Misschien heeft ze het gewoon koud. Ze moet lopend zijn gekomen en ze heeft geen jas aan,’ stamel ik en ik klamp me vast aan elke strohalm die ik te pakken krijg. Ze gaan er geen van beiden op in.

Pap beluistert haar met de stethoscoop. ‘Versnelde, asymmetrische ademhaling. Geen aanwijzingen van subcutaan emfyseem of hypersonore percussietoon.’

‘Max! Help me even haar voorzichtig voorover te buigen,’ zegt Claire, en ik vind het knap dat ze zo rustig blijft. Blij dat Claire Max vroeg en niet mij, kijk ik naar mijn trillende handen, terwijl zij samen Julia optillen.

‘Het klinkt niet alsof er lucht in haar borstvlies is doorgedron-

gen. Ik denk dat we geluk hebben en dat het alleen om een fractuur gaat. Toch ga ik met haar naar de kliniek om haar daar verder te onderzoeken,' zegt pap, terwijl hij zijn stethoscoop in zijn dokterskoffer opbergt.

'Help Max haar naar de auto te dragen, Jeremy! We moeten snel wat aantrekken.' Zonder het me nog eens te laten vragen los ik Claire bij de tafel af, wacht tot ze Jules' kleren weer in orde heeft gebracht en draag haar dan met Max naar de auto. We leggen haar voorzichtig op de achterbank.

'Ik ga mee,' zeg ik tegen mijn vader als hij met Claire de trap afkomt en de auto in wil stappen. Hij legt zijn hand op mijn hoofd en kijkt me doordringend aan.

'Jij blijft hier! Tijdens het onderzoek kun je toch niet helpen en ik heb geen zin om vragen te krijgen die ik niet kan beantwoorden. Claire blijft de hele tijd bij haar, oké? Als er iets is, bel ik je.'

Al is hij misschien kwaad op me, hij omhelst me even.

'Ze kan daar niet blijven, pap, oké? Laat haar daar niet achter,' smeed ik hem.

'Dat kan ik nog niet beloven. Als ze een pneumothorax heeft of het hart is geraakt, heeft ze een drain en zuurstof nodig.'

Voor de tweede keer deze avond krimpt mijn maag ineen en ik vecht tegen het brandende vocht in mijn ogen.

'We doen wat we kunnen, schat, oké?' zegt Claire voordat ze in de auto stapt en met pap en Julia wegrijdt.

Max slaat een arm om me heen. 'Maak je geen zorgen, man. Je vader heeft het onder controle en Jules is sterk. Ze redt het wel.'

Julia

'Het verbaast me eigenlijk dat ma tot nu toe alleen maar tegen ons heeft geschreeuwd en niet ...' Mijn broer trekt verwonderd een wenkbrauw op en hij legt het boek dat hij al de hele tijd probeert te lezen op zijn buik. Ik zit op zijn bed, met mijn rug tegen de muur geleund, met mijn benen

op de zijne. Ik kan hem aanraken, dat geeft me een beschermd gevoel. 'Nou ja ... meer dan dat ze deed. Dus eerder af en toe wat harder vastpakken, bedoel ik.'

'Hoe kom je nu weer op dit soort gedachten?' lacht hij. Hij slaagt er bijna in om mij te doen geloven dat hij daar zelf niet al vaak aan heeft gedacht.

'Geen idee. Soms heb ik het gevoel dat het niet veel meer scheelt.'

Je maakt je duidelijk te veel zorgen, meisje. Ma zal je niks doen. Ze moppert en schreeuwt wel de hele tijd, maar ze is gewoon niet het type om klappen uit te delen. Stel je eens voor hoe grappig het zou zijn als ze zou proberen om mij te raken. Ik hoef alleen maar mijn arm uit te strekken om haar voorhoofd van me weg te houden. Ze zou geen schijn van kans hebben,' spot hij grijnzend, maar zijn grijns is niet echt. Ik sla mijn armen over elkaar en staar weer naar het plafond. Josh tikt een paar seconden geconcentreerd op zijn dijbeen voordat hij zich weer op zijn zij draait en met zijn hoofd op zijn arm steunt.

'Wil je me iets beloven?' Hij kijkt me onderzoekend aan. Zijn vrolijke toon is verdwenen.

'Mmh?'

'Ik verwacht het niet, maar mocht ze je ooit eens pijn doen als ik er niet ben – en daarmee bedoel ik ook alleen maar zoiets als een draai om je oren – dan moet je het me meteen vertellen, oké?'

'En dan? Wat wil je daar dan tegen doen, grote wijze broer?' Ik probeer grappig te zijn, maar vind er eigenlijk niets grappigs aan.

'Jou inpakken en hier wegwezen natuurlijk. Ik blijf echt niet toekijken.' Ik snuif. 'Ja, tuurlijk, makkelijk zat.'

'Jules, over twee maanden word ik achttien. Ik kan weggaan als ik dat wil en heengaan waar ik wil. En met mijn kleine bonenstaak van een zusje krijg ik dat ook wel voor elkaar.'

Misschien wel. Maar ik weet donders goed dat ze mij nooit met hem zou laten weggaan. Maar ik laat het erbij en draai me zo dat ik direct naast hem lig. Ik vlij mijn hoofd op zijn arm. Ma is een tikkende tijdbom, en Josh weet dat net zo goed als dat ik me ervan bewust ben dat hij er niets tegen kan doen.

Langzamerhand verdwijnt het gezicht van mijn broer dat zo juist nog zo dicht bij het mijne was en ik bevind me weer in de realiteit. Gedempt gemompel dat door het zachte gebrom van een auto nauwelijks is te horen, dringt tot me door. Flarden van herinneringen duiken op voor mijn geestesoog en de pijn in mijn borst wordt afschuwelijk. Ik doe abrupt mijn ogen open en til mijn hoofd op. Ik voel in mijn zij. Dat had ik allemaal beter niet kunnen doen. Ik voel helse steken, mijn hoofd draait, ik heb het gevoel dat ik moet overgeven. Ik doe mijn ogen weer dicht, houd mijn adem in en bid dat de pijn minder wordt.

‘Zo min mogelijk bewegen! Je moet nu zo rustig mogelijk blijven liggen, oké? Probeer regelmatig, maar niet al te diep adem te halen,’ beveelt een vrouw me. De stem komt me bekend voor.

Voordat ik een vraag kan stellen of me begin te schamen omdat mijn geheim nu definitief is ontdekt, doe ik wat me is gezegd en hoop dat daardoor de misselijkheid afneemt. Op een gegeven moment probeer ik mijn ogen weer te openen en draai ik langzaam mijn hoofd, en dan kijk ik in het glimlachende gezicht van Claire, die zich op de bijrijdersstoel heeft omgedraaid.

‘Wat is er gebeurd?’ Terwijl ik het vraag, pers ik meteen mijn lippen op elkaar. Het lijkt inderdaad of ik me bepaalde gebeurtenissen niet meer kan herinneren, maar omdat ik niet van plan ben de dingen die ik me heel goed herinner met hen te delen, lijkt de vraag me erg dom.

‘Weet je het niet meer?’ vraagt Jeremy’s vader, en hij kijkt steeds weer in de achteruitkijkspiegel. Gelukkig is het donker in de auto, want ik weet zeker dat mijn wangen nu rood worden van schaamte. Natuurlijk herinner ik het me, maar ik weet niet hoeveel hij inmiddels weet. Ik hoop niets.

‘Weet je hoe je heet?’

‘Julia Carter.’

‘Weet je wie we zijn?’

‘Natuurlijk, de ouders van Jeremy – maar waar gaan we naar-

toe?’ Waarom komen er zinnen uit mijn mond waar ik niet over heb nagedacht? *Waar gaan we naartoe?* Denk eens even na, Julia!

‘Naar mijn kliniek,’ bevestigt Jeremy’s vader mijn vrees.

‘Nee!’ roep ik iets te energiek en daarvoor oogst ik via de achterkijkspiegel ook meteen een vragende blik van Jeremy’s vader. Claire grijpt mijn hand en streelt die.

‘Het is al goed, meisje, we blijven bij je.’

Ik probeer mijn hoofd te schudden, waardoor het dreigt te exploderen en mijn oogleden weer dichtvallen. Het geschommel van de auto helpt ook niet bepaald.

‘U begrijpt niet ...’ pers ik eruit.

‘Julia, je hebt een gebroken rib en ik moet aan de hand van een röntgenfoto vaststellen of er niets ergers aan de hand is.’

‘Dat kan niet. Ze zullen vragen hoe ...’

‘Luister eens! Als ik niet nakijk of een van je organen is beschadigd, kun je binnen een kwartier dood zijn. Ik zal ervoor zorgen dat je voorlopig geen vragen hoeft te beantwoorden die je niet wilt beantwoorden, want je gezondheid heeft nu prioriteit. De rest zien we later wel, als je beter bent. Maar vroeger of later zul je iemand iets moeten uitleggen.’

Ik ga er niet meer tegenin en ben voor de eerste keer blij dat ik mijn ogen niet open kan doen. Tegelijkertijd hoop ik dat dit moment van vragen en antwoord moeten geven eerder later dan vroeger komt en dat ik er dan over heb kunnen nadenken hoe het verder met me moet. Ik ga absoluut niet terug naar huis. De vraag is alleen wat het alternatief is.

Jeremy

Ik kijk voor mijn gevoel al voor de duizendste keer op de klok boven de deur van de eetkamer en ik vraag me af hoe lang het kan duren om iemand te onderzoeken. Tot nu toe heb ik van Claire noch van mijn vader iets vernomen. Max moest me er een

paar keer van weerhouden om hen te bellen omdat ik zou kunnen storen. Zolang ze niets laten horen, is dat een goed teken, vindt hij.

We zitten aan de eettafel waarop Julia een paar uur geleden nog bewusteloos lag. Net als straks heeft Max een arm om mijn schouder geslagen. Uitgeput na dit weekeinde vanwege mijn zorgen en mijn schuldgevoelens waardeer ik het heel erg dat Max tot nu toe niet één vraag heeft gesteld sinds we weer binnen zijn. We zitten inmiddels al bijna drie uur zwijgend in de keuken. Op een gegeven moment heeft hij de televisie aangezet om me duidelijk te maken dat hij het prima vindt als ik niet praat. Maar misschien heeft hij het ook gedaan om te voorkomen dat hij inslaapt, want het is al na één uur 's nachts.

‘Dank je wel, man!’ zeg ik hees en schraap mijn keel. ‘Voor... je weet wel. Gewoon alles.’

‘Geen probleem, Jeremy. Ik ben er voor je. En voor haar, als je dat wilt.’

Opeens voel ik de behoefte om mijn frustratie met hem te delen. Hij is toch mijn beste vriend! Vanaf de basisschool deel ik alles met hem. Bovendien kan hij een en een bij elkaar optellen en vraagt hij ook niet wie haar dat heeft aangedaan omdat hij daar al een idee van heeft.

Dus ik vertel hem hoe ik Julia de eerste keer voor de gymles in de kleedkamer zag, ik vertel hem hoe vaak ik probeerde haar aan het praten te krijgen, dat ze me op afstand hield en dat ik haar ten slotte in een klaslokaal overviel en daardoor bijna alles verpestte. Ik vertel hem over O'Mally's feestje, hoe ze daar is ingestort en mij met haar sombere gedachten erg bang maakte, over de afschuwelijke manier waarop haar moeder haar de volgende dag behandelde. De gedachte aan gisteravond, toen ze bij ons sliep, doet mijn hart tekeergaan.

‘Ik ben verliefd op haar,’ beken ik hem en daardoor ontlok ik mezelf een glimlachje, want het voelt goed om dit hardop te zeggen. ‘Niet omdat ze hulp nodig heeft of omdat ik haar bescher-

mer kan spelen, maar omdat ze ongelooflijk is. Ze is door de hel gegaan en toch is ze zo sterk, optimistisch.’

Toen ik haar naast me hoorde ademen was het niet alleen fijn dat ik relaxed was en voelde dat ze me nodig had. Ze vertrouwt me zo, dat ze me wakker maakte toen ze zich niet goed voelde. Ten slotte kon ze doordat ik er was zelfs beter inslapen terwijl ik haar hand vasthield en streeelde.

‘De laatste maanden waren gruwelijk. Ze heeft me praktisch gesmeekt niemand over haar familie te vertellen, ik kon het gewoon niet doen. Eerst was het uit lafheid, daarna omdat ik bezorgd was dat het consequenties voor haar zou hebben, en vooral uit angst haar te verliezen.

‘Ik ga er kapot aan te zien dat het zo ver is gekomen, om bevestigd te zien dat ik eigenlijk allang heb zien aankomen dat het op een dag precies zo zou gaan zoals het is gegaan. Of erger nog. Maar ik kon haar niet dwingen zich te laten helpen. Ik dacht serieus dat ik haar op een of andere manier kon afschermen, verder helpen en beschermen. Iets. En nu is het precies zo – ik wil iets doen. Maar dat kan nu net niet. Mijn handen zijn gebonden, en dat maakt me *ziek*.’ Trillend van opwindning adem ik krachtig uit, opgelucht dat ik er eindelijk alles uit heb gegooid, blij dat ik mijn gevoelens voor haar in elk geval niet langer voor Max hoeft te verstoppen.

Max blaast zijn wangen bol en fluit dan zachtjes door zijn tanden. ‘Wow. Je hebt het flink te pakken, vriend.’

Hij moest eens weten ...

Voor het huis worden drie autodeuren geopend en dichtgegooid. Ik voel me opgelucht, want dat betekent dat mijn ouders samen met Julia zijn thuisgekomen. Als Max me bemoedigend op mijn rug klopt, slik ik tegelijkertijd de brok in mijn keel door. Het beeld van haar gehavende lichaam blijft maar door mijn hoofd spoken en ik ben bang voor het gevoel dat ze daarmee in me heeft losgemaakt. Ik heb nog nooit zo’n paniek om een ander gevoeld waardoor mijn keel zo werd dichtgesnoerd. Ik weet niet

zeker of ik mezelf onder controle heb als ik haar nu zie of dat ik gewoonweg doordraai. En tegelijkertijd ben ik bang dat ze woest op me is omdat ik mijn ouders en Max erbij heb betrokken.

Ik sta langzaam op, wrijf in mijn vermoeide ogen en loop achter Max aan. ‘Het komt allemaal goed, man,’ verzekert mijn beste vriend me wanneer de deur opengaat en eerst Claire en daarna Jules en mijn vader binnenkomen. Pap ondersteunt haar bij het lopen, terwijl Jules zich er met een verbeterde uitdrukking op haar gezicht op lijkt te concentreren om de ene voet voor de andere te zetten zonder te vallen.

Als ze me aankijkt, bijt ze onzeker op haar lip. Waarom kijkt ze me aan alsof *zij* een slecht geweten heeft?

Vlak voor haar blijf ik staan. Pap laat haar los om zijn schoenen uit te trekken. Ik wil zóveel tegen haar zeggen en toch komt er geen woord over mijn lippen. Jules kijkt me moe en afstandelijk aan.

Max schraapt zijn keel en klopt op mijn schouder. ‘Yep, dit is mijn wachtwoord. Ik ga ervandoor. Tot morgen, Jer.’ Dan strijkt hij met de rug van zijn hand een keer licht over Jules arm. ‘We zien elkaar!’

‘Bye, Max, en dank je wel,’ fluistert ze verlegen.

Claire komt naar me toe en geeft me een vluchtige kus. ‘We gaan naar bed. Jeremy, zorg je ervoor dat Julia alles heeft om goed te kunnen uitrusten?’ Ik knik alleen maar, want ik moet Jules in de gaten blijven houden.

‘Veel dank voor alles, mevrouw Houser.’

‘Ik heet Claire, liefje, dat weet je toch.’ Jules kijkt naar de grond en bedankt nog eens.

‘Als de pijn weer erger wordt, mag je gerust nog een tablet nemen, oké? Maar ik denk dat je genoeg aan deze dosis hebt om te kunnen inslapen. Anders weet je ons te vinden,’ zegt mijn vader tegen Julia voor hij de trap opgaat.

‘Dank u wel!’ roept ze hem na. Als de slaapkamerdeur wordt dichtgedaan, kijkt Julia langzaam op.

‘Heb jij ook geteld hoe vaak ik de laatste vijf minuten “dank” heb gezegd?’ probeert ze te grappen, maar dat mislukt doordat ze zo bedroefd kijkt.

‘Mij hoeft je in elk geval niet te bedanken,’ verzeker ik haar.

‘Dat was ik ook niet van plan. Ik bedoel ...’ Verward, hoofdschuddend kijkt ze weg. ‘Jawel, natuurlijk wel! Maar ik moet eerder mijn excuses aan jou maken.’

Ik wil protesteren, maar ze steekt haar hand op, waarschijnlijk om me dat te verhinderen. Daarna laat ze die met een van pijn vertrokken gezicht weer vallen en luister ik gewoon naar wat ze te zeggen heeft.

‘Het spijt me dat ik je bij mijn problemen heb betrokken en je ermee heb belast. Het spijt me dat ik je ongerust heb gemaakt en in zo’n moeilijke situatie heb gebracht. Ik kan me voorstellen hoe zwaar het voor je moet zijn geweest om met deze situatie om te gaan.’

Ze heeft er geen idee van, en ik zal haar ook niet vertellen dat ik er op dit moment niet tegen kan dat ze schuldgevoelens naar mij heeft. Ik steek voorzichtig mijn hand uit en leg die op haar wang. De andere kant van haar gezicht is een beetje opgezwollen en er zit een hechtpleister op de snee op haar kin. Als mijn vingers haar huid aanraken, sluit ze haar ogen even en buigt ze naar me toe. Dat is alles wat ik nodig heb om de afstand tussen ons te overbruggen en haar voorzichtig te omhelzen. Julia krimpt meteen ineen en zucht. Er gaat een rilling over mijn rug en ik doe een stap achteruit. Geïrriteerd over mijn onoplettendheid pluk ik aan mijn haar en mompelt: ‘Sorry!’

Ik denk dat dit het moment is waarop ik definitief overstuur raak. De situatie is zeer serieus en ik heb geen idee hoe ik ermee moet omgaan.

‘Jeremy! Kijk me aan!’ Gespannen kijk ik naar haar. ‘Het is oké. Het gaat goed met me. Nou ja, gezien de omstandigheden,’ voegt ze er met knipperende ogen aan toe. ‘Maar misschien kun je me naar mijn kamer brengen, want ik heb het gevoel dat ik zo moet

gaan liggen.’ Ik zie haar wiebelen en sta meteen naast haar om haar vast te houden.

‘Dit OxyContin heeft het helemaal,’ giechelt ze, en ze knijpt zo hard in mijn arm dat het bijna pijn doet. Nadat we alle treden eindelijk zijn opgelopen, lever ik Jules af bij de badkamer en ik verschoon het bed terwijl ze haar tanden poetst. Ik moet haar helpen om haar dunne truitje uit te trekken en een oversized trui van mij aan te doen. Omdat ze haar bovenlichaam niet kan buigen, blijkt het een heel gedoe om haar jeans uit te trekken. Ze aarzelt even, maakt dan de knoop van haar broek los, trekt de rits open en ik trek de pijpen over haar voeten. Eigenlijk had Claire haar moeten helpen met uitkleden. Aan haar rode wangen te beoordelen was dit niet alleen lastig voor mij.

Jules houdt haar adem in, legt haar hand op haar zij en gaat voorzichtig plat op haar rug liggen. Ik gooi haar kleren over de bureaustoel en doe een paar stappen achteruit, tot ik mijn plaats bij de deur heb gevonden waar ik eergisteren al zat, om wat afstand tussen ons te creëren. Ik ga weer op de grond zitten en leun met mijn achterhoofd tegen de houten wand. Zwijgend sluit ik mijn ogen, ik wacht tot ze inslaapt of met me gaat praten. Het ligt eraan wat zij wil.

‘Ik ben heel blij dat je er bent. En je ouders ook. Ze waren allebei ontzettend aardig voor me. Het maken van de röntgenfoto en vooral de ultrasone golven waren niet echt fijn, en je vader en Claire hebben er de hele tijd voor gezorgd dat ze mij alleen de hoognodige vragen stelden en ik niet hoefde te liegen. Toen hij zei dat hij zelf het verslag zou schrijven, werd hij als chef-arts natuurlijk door niemand tegengesproken. Mijn organen zijn blijkbaar nog heel, hoewel ik twee ribben heb gebroken,’ mompelt ze in haar kussen. Als ze dit vertelt, gaat er een rilling door me heen.

‘En door de val in jullie tuin heb ik een lichte hersenschudding opgelopen. Maar omdat het onderzoek een hersenbloeding uitsloot, mag ik gelukkig slapen.’ Ze gaapt. ‘Aan de gebroken ribben is weinig te doen, ik kan alleen pijnstillers nemen en rust houden.’

‘Hoe lang gaat dat duren?’

‘Zes weken ongeveer. We zien wel.’

Met gebogen hoofd krab ik verlegen in mijn nek. ‘Max weet ervan. Hij was erbij toen jij ...’ Hoe moet ik deze zin nu afmaken?

‘Oké,’ is Jules me voor.

Ik til mijn hoofd op. ‘Oké?’

Nauwelijks merkbaar haalt ze haar schouders op. ‘Jij vertrouwt hem. En ik vertrouw jou, dus ik kan ermee leven.’ Ze draait haar gezicht naar me toe en lacht een beetje als ze mijn achterdochtige blik ziet. ‘Ik weet niet hoe ik er morgen over denk, maar op dit moment schijn ik in elk geval rustig te worden van die tabletten.’

Er gaan minuten voorbij waarin ik vol medelijden toekijk hoe ze probeert een slaaphouding te vinden. Ten slotte doet ze haar ogen nog een keer open en glimlacht ze vermoeid.

‘Jeremy, je kunt naar bed gaan, echt. Je moet morgen naar school. Want ik weet wat ik moet doen als ik niet kan inslapen.’ Met een lachje geeft ze aan hoe ze tegen de wand tussen onze kamers zou kloppen.

‘Mij best, maar ik blijf liever nog even hier,’ reageer ik.

Ze zucht. ‘Ik weet wel dat je antwoorden wilt hebben. Die verdien je en die krijg je ook. Dat beloof ik je. Alleen niet vandaag, oké? Ik wil nu gewoon nergens meer aan hoeven denken en genieten van dit slaperige gevoel dat de pillen me geven.’

Ik doe mijn armen achter mijn hoofd en strijk een paar keer heen en weer tussen mijn haargrens en mijn nek.

‘Jules, ik verwacht helemaal niets van je. Ik zal je ook absoluut niet onder druk zetten om me iets te vertellen, maar ik hoop dat je het goed vindt dat ik hier nog even blijf zitten, want vanavond was echt een nachtmerrie. En om tot rust te kunnen komen moet ik er nu zeker van zijn dat je echt hier en dus veilig bent.’

Jules zwijgt en ik durf niet op te kijken tot ik geritsel hoor en Julia hoor inademen. Ze probeert uit bed te klauteren. Ze staat al met haar blote voeten op de grond, en een fractie van een seconde kan ik alleen maar naar haar benen staren die pas vanaf het

midden van haar dijbeen door mijn trui worden bedekt. Ze zijn lang en door de jarenlange danstraining hebben ze een mooie vorm. Ik roep mezelf tot de orde en concentreer me weer op belangrijke dingen.

‘Heb je iets nodig?’ stoot ik uit, en spring meteen op om haar te ondersteunen bij het opstaan. Hoewel ze nu zelfstandig staat, leg ik mijn handen onder haar gebogen ellebogen en bestudeer haar gezicht.

‘Tja, eerlijk gezegd zou ik nu geen bezwaar tegen een arm om me heen hebben.’ Ze knipoogt en haar verlegen glimlach werkt aanstekelijk. Vervolgens legt ze haar armen langzaam achter mijn rug en knoopt ze haar handen in elkaar. Wat verkrampd leg ik een hand in haar nek, de andere leg ik onder haar schouderblad en ik laat het inmiddels vertrouwde gevoel van dwarrelende vlinders door mijn lichaam stromen als Jules haar oor tegen mijn borst legt en diep inademt.